

Tullingen.

Der hvor skorsten bøier sig mot elvekanten
med der stod en liten hytte i aftensden fred.
De siste stracker spiller paa den kjore brune
vegg, og gjennem vinduet duffer det av
bjørk og av heggy.

2

Med mod og med sogg er tatt saa mangt et
aborstok men aldrig er der kjempet saa haart
som idag. Den onde barneryddom kom ifra bygden
også dit, nu skider deres kjore gutt sin siste stred.

3

Det var en liten foss et og underlig en, ærlig og tro-
fast men suslet og sen. I skolen var han alle kammer-
til nar, desmer ^{han} vokste hjerte fast her mor ^{roter}
og hos far.

4

I leker og let bar det altid galt østet og alltid
låg det Tullingen kan ikke være med. Min
Tullingen sat stille og knipet kann paa mor
og gjemte og grundet paa de grasonne ord.

5

De viste det jo ikke disse tankeløse smaa, troer tæn-
dende og dybe saadanne ord kan (staa) slaa. De saa
ei hvor han hadde dem alle saa kjær, og lengtet
efter lek og at komme dem nær.

6

De var i han tanker de stod i flokk og rad,
de var i hans sind da den siste bøn han bønn
saa smerte og møy han kvikede frem. Gud
lad den onde sygdom ei komme til dem.

7

Du böier mor sig over sin lille bleke gutt, og kysser
ham en nu engang nei vet hun det er slutt.
Nu er det snart over et smil paa læn er nu slipper
de at kalle mig for Tullingen mer.

8

Men frykter du ei mere for dødens mørke port,
nei når det er et, to, tre tak saa er det verste.
Du farer du ifra oss det merker jeg for vist, men
hos Jesus samles vi jo alle til sist.

Den 25/2 1924

Asta G. Støy.